

סדר נשים | מסכת יבמות נ"ה-ס"א | שבת פרשת אמור (בישראל) / פרשת קדושים (בחו"ל) | ל' ניסן ו' אייר תשפ"ב (1-7 מאי 2022)
Seder Nashim | Masechet Yevamot 55-61 | Shabbat Parashat Emor (Israel) / Parashat Kedoshim (Chu"l) | 30 Nissan – 6 Iyaar (May 1-7)

יום הזיכרון לחללי
מערכות ישראל
יום העצמאות

Daf 55: GZEIRAH SHAVAH: SIMILAR CASES, SIMILAR VERDICTS

דף נ"ה: גזירה שוה

"Gzeirah shavah" (identical decrees by inference) is a hermeneutical principle by which the details of one law are derived from another law. "Gzeirah" — The Torah decrees one decree; "shavah" — by comparing between these two laws.

How is it known when the interpretative method of *gzeirah shavah* should be employed? In a case where two Torah laws are written with the same word. For example, being that the Torah verse regarding an *eved Cna'ani* (Canaanite slave) has the word "*lah*" (her) and the verse regarding women also has the word "*lah*," through this mention of identical words, the *Chachamim* learned (employing *gzeirah shavah*) that an *eved Cna'ani* is *chayav* (obligated) to observe the same *mitzvot* as a woman, and is *patur* (exempt) from *mitzvot aseh she'ha'zman gra'ma* (time-bound positive mitzvot).

"גזירה שוה" היא למוד של דינים מהלכה אחת להלכה אחרת. "גזירה" - התורה גזירה גזירה "שוה"

- להשוות בין שני הדינים הללו. כיצד יודעים מתי יש לדרש "גזירה שוה"? אם בשני הדינים התורה כותבת את אותה מלה. למשל, בעבד כנעני כתובה המלה "לה", וכך גם לגבי נשים התורה כותבת "לה", ומכאן דורשים שעבד חייב במצוות פאשה, ופטור ממצוות עשה שהזמן גרמן.

Daf 56: EATING TERUMAH

דף נ"ז: אכילת תרומה

Only *kohanim* are entitled to eat *terumah* (priestly gifts). While those who are not *kohanim* are prohibited from eating *terumah*, the wife of a *kohen* is permitted to eat *terumah*. The *halachah* is taught on this *daf* — **"The daughter of an Israelite who is married to a kohen may eat terumah."**

רק הכהנים אוכלים תרומה, אך מי שאינו כהן, אינו רשאי לאכל תרומה. לאשה של כהן מתר לאכל תרומה. הלכה זו לומדים בדף זה: **"בת ישראל ששואה לכהן, אוכלת בתרומה."**

Daf 57: RABBI SHIMON BEN LAKISH

The *amora* known as Resh Lakish was nicknamed “*gavrah rabbah*” (great man), because of his tremendous Torah knowledge. In his youth, Resh Lakish became leader of a gang of bandits. Resh Lakish also possessed exceptional strength, so much so, that he was able to jump from one bank of the Jordan River all the way over to the other bank.

Following a meeting with Rabbi Yochanan, Reish Lakish was persuaded to turn his back on everything he had been involved in and invest all his formidable strength into Torah studies. *Resh Lakish consented, and Rabbi Yochanan himself taught Reish Lakish Chumash and Mishnah.* Reish Lakish worked diligently and continuously labored in his study of Torah, until he became a renowned Torah scholar, with whom Rabbi Yochanan learned in *chevrutah!* **Rabbi Yochanan and Reish Lakish became brothers-in-law, because after Reish Lakish returned to the straight and narrow path, he married Rabbi Yochanan’s sister.**

דף נ"ז: רבי שמעון בן לקיש

האמורא ריש לקיש מכונה "גברא רבה" = האדם הגדול, לפי שהיה גדול בתורה. בשהיה צעיר, הנהיג ריש לקיש חבורה של שודדים. ריש לקיש היה בעל כח עצום, עד שהיה מסגל לקפץ מגדה אחת של הירדן אל הגדה האחרת.

פעם פגש בו רבי יוחנן ושכנע אותו לעזוב את הכל ולהשקיע את כוחותיו הגדולים בלמוד תורה. ריש לקיש הסכים ורבי יוחנן בעצמו למדו חמש ומשניות. ריש לקיש הוסיף לשקד ולעמל בלמוד התורה, עד שהפך לגדול בתורה ורבי יוחנן למד עמו! רבי יוחנן וריש לקיש היו גיסים, פי לאחר שריש לקיש שב למוטב, הוא נשא לאשה את אחותו של רבי יוחנן.

Daf 58: EXTENSION OF AN OBLIGATORY OATH

Suppose Reuven arrived at the *beit din* (court) and stated: “Shimon owes me money.” The *beit din* would then summon Shimon. If Shimon asserts: “That [what Reuven claims] is incorrect. I don’t owe anything,” the *beit din* would tell Reuven that according to *Din Torah* (Torah law), **if he had no proof that Shimon owed him [money], then Shimon pays nothing. Furthermore, Shimon would not even be obligated to swear to that effect.**

However, there are times when the Torah states that Shimon must swear that he does not owe money. For example, if Reuven appointed Simeon to safeguard his watch, and when Reuven came to ask for the watch in return, Shimon said: “I’m very sorry, but thieves with swords came and stole your watch.” **In such a case, Reuven has the right to demand Shimon swear at the *beit din* that what he stated truly happened.**

What is “*gilgul shevu’ah*” (extended oath)? Since Shimon already owed Reuven a vow regarding the watch, Reuven is able to say: “Do you remember that I once claimed you owe me money and you said that you did not owe me any money? Now, I want you to swear over that money as well.” By making this request, Reuven “rolls in” or extends the *shevu’ah* (oath) by adding to the formulation of the initial *shevu’ah*.

דף נ"ח: גלגול שבועה

אם ראובן בא לבית דין ואומר: “שמעון חייב לי כסף.” קוראים לשמעון ואם הוא אומר: “לא כן, אינני חייב,” הדיינים אומרים לראובן: לפי דין התורה, אם אין לה הוכחה ששמעון חייב לה, הוא לא ישלם לה מאומה, והוא אפילו לא צריך להשבוע על כך.

יש פעמים שהתורה קבעה ששמעון צריך להשבוע שהוא לא חייב כסף. למשל, ראובן מנה את שמעון לשמור לו על שעון וכשראובן בא לבקש את השעון בחזרה, אמר לו שמעון: “מצטער מאד. אבל באו שודדים עם חרבות וגזלו את השעון.” במקרה כזה לראובן יש זכות לתבוע משמעון שישבוע בבית דין שבאמת כך קרה.

מהו “גלגול שבועה”? אחריו ששמעון כבר חייב להשבוע לראובן על השעון, יכול ראובן לומר לו: הזכר אתה שפעם תבעתי שאתה חייב לי כסף ואמרת שאינך חייב? עכשיו אני רוצה שתשבוע לי גם על הכסף ההוא. בכך ראובן ‘גלגל’ שבועה נוספת באמצעות השבועה שכבר קימת.

Daf 59: MAN PAID FOR A SACRIFICIAL ANIMAL WITH A DOG

Once, Elisha wanted to sacrifice a *korban* (offering) in the *Beit HaMikdash*. Elisha turned to a shepherd and said: "Please sell me a plump and quality sheep, the best you've got. If you sell me your well-fed, finest sheep, I will give you something unique – I'll pay you with a huge shepherd dog to protect your sheep herd." The shepherd said: "Agreed."

Eventually, Elisha found out that he had made a massive mistake because the Torah prohibits bringing a *korban* (offering) acquired in exchange for a dog. The author of "Sefer HaChinuch" explains that the Torah prohibited this exchange, because dogs have an arrogant nature, and when a person offers a *korban*, they need to soften their heart and repent.

דף נ"ט: האיש שקנה קרבן תמורת כלב

מעשה באלישע שבקש להביא קרבן לבית המקדש. פנה אלישע לרועה צאן ואמר: "מכר לי בבהקשה כבש שמו וטוב, הכי טוב שיש לך. אם תמכר לי את הכבש המפסם, הכי טוב, אתן לך משהו מיוחד - אני אשלם לך בכלב רועים ענק, שישגן על הכבשים שלך", הרועה אמר "מסכים".

בסוף התברר לו שהוא עשה טעות גדולה, כי התורה אוסרת להביא קרבן שקנו אותו תמורת כלב. בעל ספר "החנوخ" מסביר, שהתורה אסרה זאת מפני שלכלבים יש טבע שהם עזי פנים, ובשמיביאים קרבן צריך לרבך את הלב ולחזר בתשובה.

Daf 60: THE GOLDEN TIARA

The *tzitz hazahav* (golden diadem, tiara) was one of the eight special garments worn by the *kohen gadol*. The *tzitz* was like a wide band of gold, the width of two fingers. The words "*kodesh La'Shem*" (Consecrated to God) was inscribed on the *tzitz hazahav*. The *kohen gadol* tied the *tzitz* above his forehead with *t'chelet* (blue) colored thread. Above the *tzitz*, the *kohen gadol* placed his *tefillin shel rosh* (head phylactery).

The *kohen gadol* would put on each of the eight garments in a specific order. First, he would put on the pants. After that, he would put on the *kutonet* (tunic) and fasten it closed with the *avnet* (sash). Then, the *kohen gadol* would put on the *me'il* (robe), over which he would place the *ephod* and *choshen* (chest plate). He fastened the *ephod* and placed the *mitznefet* (headdress, turban) on his head, and completed his sacred uniform by tying the *tzitz* around his head.

דף ס': הציץ הזהב

אחד משמונת בגדי הכהן הגדול הוא ציץ הזהב. הציץ היה כמו רצועה של זהב ברחב של שתי אצבעות. על ציץ הזהב היו כתובות המלים "קדש לשם". הכהן הגדול היה קושר את הציץ מעל המצח בחוטי תכלת. על המצח, מעל הציץ, היה הכהן הגדול מניח תפלין של ראש.

את שמונת הבגדים היה לובש הכהן הגדול בסדר מסוים. תחלה לבש את המכנסים, אחר כך את הכתנת וחרג אותה באבנט, אזי לבש את המעיל, עליו את האפוד והחשו, חגר את האפוד, הניח את המצנפת על ראשו ולבסוף קשר את הציץ אל הראש.

Daf 61: RITUAL IMPURITY OF A TENT

דף נ"א: טמאת אהל

An item that is *tahor* (ritually pure) that touches a source of *tum'ah* (ritual impurity) becomes *tameh*. However, an item that is *tahor* found in a house in which there is a source of *tum'ah* does not automatically become *tameh*. The law regarding a corpse, however, is different. A corpse found in a house imparts *tum'ah* on all the people and all the objects in that house, even without any direct contact. This type of *tum'ah* is known as "*tum'at ohel*" because the verses teaching about this impurity relate to a corpse found inside a tent.

Kohanim are prohibited from intentionally becoming *tameh* (ritually impure). Therefore, even in our day, when *kohanim* go to visit a hospital, they clarify in advance if they are allowed to enter. In the event there are any corpses in the building where they will be, they would violate an *issur* (prohibition). Rabbi Shimon Bar Yochai said that *tum'at ohel* applies only if the corpse of a Jew. However, if the deceased is a non-Jew, *tum'at ohel* does not apply. As such, a *kohen* has no issue entering a hospital where there are only non-Jews.

חפץ טהור הנוגע בטמאה - נטמא. אך חפץ טהור הנמצא באותו בית עם טמאה - אינו נטמא. שונה הוא דינו של המת. מת הנמצא בבית, מטמא את כל האנשים ואת הכלים הנמצאים בבית, ואפילו אינו נוגע בהם. טמאה זו מכנה "טמאת אהל", כי בפסוקים שבהם התורה מלמדת על טמאה זו היא עוסקת במת שנמצא בתוך אהל.

לכהנים אסור להטמא, ולכן, גם בימינו, פלגהנים הולכים לבקר בבית חולים, הם מבררים לפני כן אם מתר להם להכנס כי אם יש מתים באותו מקום שבו הם יהיו - הם יעברו על אסור.

רבי שמעון בר יוחאי אמר, כי טמאת אהל נוהגת רק אם המת יהודי, אך אם המת נכרי, אין טמאת אהל. ולכן לכהן אין בעיה להכנס לבית חולים שיש בו רק נכרים.

D'VAR TORAH: PARASHAT EMOR

דבר תורה: פרשת אמור

Several special *mitzvot* are incumbent specifically on the *kohanim*, one of which is the *issur* (prohibition) against contracting ritual impurity through contact with a corpse. What is the philosophical underpinning of this *issur* and precisely why were *kohanim* commanded to observe this rule? Many of the religious beliefs and perceptions that existed [in the ancient world] viewed the culmination of God's work as an escape, a show of disgust, and detachment from life on earth. They believed that these sentiments could be expressed by means of abstinence from daily life and society, isolation, asceticism, and other things that are all about being disconnected from the world and daily life. On the other hand, the Israelite worldview emphasizes the sanctity of life and the importance of sanctifying and exalting life. Therefore, the consecrated members of the *Am Yisrael*, i.e., the *kohanim*, are commanded to step away from death, to symbolize that *Am Yisrael* believes in the sanctity of life itself, and not evasion or separation from life.

מספר מצוות מיוחדים יש לכהנים שבצעם ישראל, ואחד מהם הוא האסור להטמא למת. מה בא לבטא אסור זה ומדוע דוקא הכהנים מצוים עליו? הרבה מן האמונות והתפיסות הדתיות המצויות בעולם רואות את שיאה של עבודת הא-ל בכריחה, סלידה ונתוק מהחיים עלי אדמות. הדבר מתבטא בהתנזרות מן החיים והתבונה, בידוד, סגוף ודברים נוספים שכל ענינם הוא הנתוק מעולם ומהחיים. לעמת זאת, תפיסת העולם הישראלית מדגישה דוקא את קדושתם של החיים ואת החשיבות לקדושם ולרוממם. על כן, אנשי הקדש של עם ישראל - הכהנים, מצוים להבדל מן המתות, וזאת בכדי לסמל כי עם ישראל מאמין בקדושתם של החיים עצמם ולא בכריחה ובבדול מהם.